

Nr 61.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 18 §, 20 § 1 mom. och 22 § i förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket; given Stockholms slott den 4 februari 1921.

Under åberopande av härvid fogade utdrag av statsrådsprokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härigenom föreslå riksdagen att antaga bilagda förslag till förordning om ändrad lydelse av 18 §, 20 § 1 mom. och 22 § i förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket.

GUSTAF.

H. S. Tamm.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 18 §, 20 § 1 mom. och 22 § i förordningen den 15 december 1914 (nr 436) angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket.

Häri genom förordnas, att 18 §, 20 § 1 mom. och 22 § i förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

18 §.

I varje tobaksvaras priskurantpris skall skatt ingå med ett belopp, som motsvarar nedanstående procent av priskurantpriset eller i fall, som avses i 22 § 2 mom. fjärde stycket, av varans värde, nämligen:

för cigarrer och cigarrcigarretter	15 procent
» snus	25 »

20 § 1 mom.

Tobaksvara — — — kontrollstämpel.

Ur — — — cigarrett.

Därest å restaurant, hotell eller liknande lokal försäljning av tobaksvara till gäst förmedlas genom servitör eller annan å lokalen anställd person, må försäljningen, därest den avser mindre kvantitet än hel förpackning, ske endast så, att varan av gästen själv eller i dennes åsyn upptages ur originalförpackningen.

22 §.

1 mom. Den, som bevisligen inom riket yrkesmässigt driver handel med tobaksvaror, ävensom annan innehavare av registrerad firma, vilken genom hyrande av lokal, inköp av lager eller dylik åtgärd tydligt

ådagalägger, att han ämnar driva sådan handel, må, utan hinder av vad i 2 § stadgas, till riket införa dylika varor; skolande härvid såsom tobaksvara icke anses tobaksmjöl.

2 mom. För tobaksvara, importerad till tullinlandet enligt denna paragraf, skall, vare sig varan direkt förtullas eller uttages från tullager, jämte den å varan enligt tulltaxan belöpande tull, erläggas en licensavgift, som utgöres av den å varan enligt 18 § belöpande skatt ävensom av ett belopp, motsvarande vad monopolets utövare för täckande av sina omkostnader samt vinst pålägger tobaksvara med samma priskurantpris eller i fall, som avses i fjärde stycket av detta mom., med samma värde.

Till omkostnader — — — tull.

Priskurantpriset — — — priskurantpriset.

Där det av importören uppgivna priskurantpriset befinnes uppenbart för lågt i förhållande till varans värde, skall till utgångspunkt för licensavgiftens bestämmande tagas i stället för priskurantpriset det värde, som varan med hänsyn till inom landet gängse priser å tobaksvaror, enligt av monopolets utövare verkställd uppskattning, skäligen kan anses äga i detaljhandel.

Importör är skyldig att, där så för licensavgiftens bestämmande anses nödigt, för monopolets utövare på anfordran förete sin inköpsfaktura.

Licensavgiftens belopp — — — avgift.

3 mom. Tobaksvara — — — vara.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 4 februari
1921.*

Närvarande:

Statsministern friherre DE GEER, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, TAMM, HANSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Tamm, anförde härefter:
I en till Konungen ställd, den 16 februari 1920 dagtecknad skrivelse har Aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolets styrelse gjort följande framställning:

*Skrivelse från
Aktiebolaget
Svenska
Tobaksmono-
polets styrelse.*

»Under de gångna åren av Tobaksmonopolets verksamhet har det visat sig, att vissa bestämmelser, som innefattas i Kungl. förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket (här nedan kallad monopol-förordningen) erhållit en avfattning, som ur synpunkten av de intressen, vilka genom bestämmelserna skola tillvaratagas, måste anses mindre lämplig. Under sådana omständigheter har Tobaksmonopolets styrelse, som bäst torde varit i tillfälle att iakttaga verkningarna av gällande lagstiftning å ifrågavarande område, ansett sig icke böra underlåta att hos Eders Kungl. Maj:t göra framställning i syfte att ovan nämnda bestämmelser må bliva snarast möjligt på lämpligt sätt ändrade och kompletterade.

Styrelsen tillåter sig här nedan redogöra för de ändringar i och tillägg till monopol-förordningens bestämmelser, som styrelsen anser sig för närvarande böra påkalla, ävensom för de skäl, som ligga till grund för styrelsens förslag i ifrågavarande hänseende.

1) Till en början är att märka, att stadgandena i 20 § 1 mom. av monopol-förordningen i tillämpningen givits en tolkning, som knappast torde hava varit av lagstiftaren avsedd. I nämnda författningsrum stadgas, att tobaksvara må förekomma till försäljning inom riket endast i originalförpackning, försedd genom monopolets utövaras försorg med av Kungl. Maj:t fastställd kontrollstämpel; dock att ur sådan förpackning större eller mindre del av innehållet må — med visst närmare angivet undantag — för sig försäljas. Det har nu visat sig, att nämnda stadganden icke ansetts utgöra hinder för bibehållande av det före monopolets tillkomst allmänt gängse bruket att å restauranter och liknande lokaler tillhandahålla gästerna tobaksvaror, upptagna ur originalförpackningen, i glas, porslinsbehållare eller dylika kärl. Resonemanget synes härvid hava varit, att servitören, som till gästen överlämnade varorna, tjänstgjorde såsom ombud för gästen och att försäljningen sålunda skedde — icke då varorna av servitören överlämnades till gästen — utan då varorna av servitören uttoges

vid disken eller den i lokalen förefintliga cigarrkiosken. Tobaksmonopolet har visserligen såsom sin mening hävdadt, att här beskrivna förfarande icke kunde anses stå i överensstämmelse med stadgandena i 20 § 1 mom. av monopolförordningen; men sedan saken blivit föremål för domstols prövning, har det visat sig, att domstolarna icke delat den av tobaksmonopolet förfäktade meningen. I dylikt hänseende tillåter sig styrelsen åberopa Göta Hovrätts i avskrift här bifogade utslag¹⁾ i mål mellan stadsfiskalen Thorsten Arwidsson i Göteborg, åklagare, och vissa restauratörer i nämnda stad, vilket utslag, sedan justitiekanslern förklarar detsamma icke böra överklagas, vunnit laga kraft. Av utslaget framgår, att åklagarens talan av såväl rådhusrätten som hovrätten ogillats; och torde det sålunda få anses ådagalagt, att med den avfattning, som här ifrågavarande bestämmelser nu äga, ansvar icke kan ådömas för ovan omförmälda, å restauranter m. fl. ställen tillämpade försäljningsform.

Emellertid ligger det i öppen dag, att denna icke blott omöjliggör varje kontroll från allmänhetens sida över att den tobaksvara, som erhålles, verkligen betingar det fordrade priset utan jämväl är ägnad att äventyra statens rätt att, på sätt 18 § av monopolförordningen stadgar, för varje tobaksvara erhålla skatt med vissa procent av varans *utförsäljningspris*. Detta pris, i förordningen kallat priskurantpriset, skall enligt 19 § finnas utsatt å varje förpackning och får — såsom liggande till grund för skattens beräkning — enligt 20 § 2 mom. vid försäljningen icke överskridas. Skulle så ske, komme nämligen staten att undandragas en del av den skatt, som rätteligen bort för varan utgå. Kontrollen över att vid försäljningen priskurantpriset vederbörligen hållas är lagd i allmänhetens hand; men för att denna kontroll skall kunna utövas, är det synbarligen nödvändigt, att allmänheten vid inköpet blir i tillfälle att se varan i den med priskurantpris försedda originalförpackningen. Med den å restauranterna tillämpade försäljningsformen blir den kontroll, som kan i detta hänseende utövas, fullständigt illusorisk, då den icke utövas av den konsumerande allmänheten själv utan av vissa i säljarens tjänst anställda personer, vilka på grund av sin ställning till säljaren svårigen kunna anses lämpade för tillvaratagande av statens här ifrågavarande intresse. Risken för oegentligheter blir under sådana omständigheter synnerligen stor, och talrika klagomål över överskridna priskurantpris hava också hos Tobaksmonopolet anförts, ehuru fullt bindande bevisning helt naturligt endast sällan kunnat föreläggas.

Med den ställning, domstolarna i nu berörda rättsfråga intagit, synes det alltså styrelsen nödvändigt, att till undanrödjande av nu anmärkta missförhållande 20 § 1 mom. av monopolförordningen kompletteras med ett stadgande av innehåll, att, där å restaurant, hotell eller liknande lokal försäljning av tobaksvara till gäst förmedlas genom servitör eller annan å lokalen anställd person, tobaksvaran skall, i fall då försäljningen avser mindre kvantitet än hel förpackning, av gästen själv eller i dennes åsyn upptagas ur originalförpackningen.

Här ifrågasatta stadganden torde lämpligen böra såsom ett tredje stycke införas i 1 mom. av monopolförordningens 20 §. Förslag till ändrad avfattning av nämnda författningsrum bifogas härjämte (Bil. A).

En annan paragraf, som enligt styrelsens på erfarenheterna från Tobaksmonopolets gångna verksamhetsår grundade mening påkallar revision, är monopolförordningens § 22. Denna paragraf innehåller bestämmelser om den enligt mono-

¹⁾ Här ej avtryckt.

pollagstiftningen enskilda tobakshandlare medgivna rätt att, utan hinder av det i förordningens 2 § stadgade förbud mot införsel av tobak och tobaksfabrikat, till riket införa färdiga tobaksvaror. Dylik rätt tillkommer enligt 22 § 1 mom., jämfört med vad å sid. 76 i Kungl. Maj:ts proposition nr 254 till 1914 års senare riksdag därom yttras, i obegränsad omfattning »varje firmaregistrerad tobakshandlare». För alla av enskilda handlande importerade tobaksvaror skall emellertid, innan varorna utlämnas till vederbörande importörer, förutom stadgad tullavgift erläggas en för den särskilda varan av monopolets utövare uträknad s. k. licensavgift, innefattande dels den å varan enligt 18 § belöpande skatt dels ock ett belopp, motsvarande vad monopolets utövare pålägger vara med samma priskurantpris för täckande av sina omkostnader samt vinst. Priskurantpriset skall bestämmas av monopolets utövare till det belopp, importören önskar erhålla för varan; och skall därvid licensavgiften inräknas i priskurantpriset. I praktiken har, såsom ock i den kungl. propositionen förutsattes, vid licensavgiftens bestämmande så tillgått, att icke blott skattebeloppet utan även den del av licensavgiften, som motsvarar monopolets omkostnader och vinst, utgått med visst för alla tobaksvaror på förhand fastslaget procenttal av priskurantpriset.

Utgångspunkten vid utarbetandet av här ifrågakommande bestämmelser har påtagligen varit det antagandet, att alla tobaksvaror, som av enskilda handlande till riket infördes, komme att utförsäljas till allmänheten samt att priskurantpriset alltså icke komme att sättas lägre, än att detsamma så väl täckte importörens samtliga omkostnader för varans inköp och hemfraktande m. m. som ock beredde importören själv handelsvinst. Eller med andra ord tanken har varit den, att priskurantpriset för de av enskilda handlande importerade tobaksvarorna skulle — i likhet med motsvarande pris å de av Tobaksmonopolet tillverkade varorna — utgöra en någorlunda tillförlitlig mätare av resp. varors värde i detaljhandeln. Då tobaksbeskattningen, sådan den i Sverige är anordnad, till sin natur är en värdebeskattning, skulle givetvis, därest ovannämnda antagande vore riktigt, någon erinran icke varit att framställa varken mot att, på sätt monopolförordningen stadgar, låta tobaksskatten även för de av enskilda handlande importerade tobaksvarorna under alla förhållanden utgå efter varornas priskurantpris eller mot att sätta den för monopolets utövare avsedda delen av licensavgiften i förhållande till nyssnämnda pris.

Nu förhåller det sig emellertid så, att de priskurantpris, handlandena önska åsätta importerade tobaksvaror, ingalunda alltid giva riktigt uttryck för det värde, varorna i detaljhandeln skulle äga. Det har nämligen icke sällan förekommit, att handlande, som till riket infört tobaksvaror, avsedda till försäljning åt allmänheten i vanlig ordning, samtidigt därmed eller någon tid efteråt infört tobaksvaror — ofta av alldeles samma slag — vilka torde vara avsedda för eget bruk, samt för dessa begärt åsättande av ett priskurantpris, vida lägre än för de till återförsäljning avsedda varorna och understundom säkerligen till och med långt understigande varornas inköpspris. Licensavgiften för dylika för eget bruk importerade tobaksvaror kommer under sådana omständigheter att utgå med lägre belopp, än vad som skulle blivit fallet, därest varorna varit avsedda för återförsäljning; och då, på sätt ovan nämnts, i licensavgiften ingår jämväl den å varan belöpande skatt till staten, undandrages staten följaktligen för dessa varor en del av den skatteinkomst, som rätteligen bort för desamma utgå.

Något effektivt medel att förebygga, att förordningens bestämmelser på här angivet sätt kringgås, står emellertid icke för närvarande Tobaksmonopolet till buds. Missförhållandet framstår så mycket allvarligare, som, enligt vad ovan sagts, för rättighet att till riket införa tobaksvaror icke fordras annan kvalifikation än att vara »handlande med tobaksvaror», vilken kvalifikation enligt motiveringen skall anses uppfylld av envar »firmaregistrerad tobakshandlande». Ehuru lagstiftarens avsikt väl icke torde hava varit att inrymma importrätt åt annan än den, som verkligen yrkesmässigt driver handel med tobaksvaror, synes likväl ovanberörda i motiveringen gjorda uttalande icke utan fog kunna tagas till intäkt för den uppfattningen, att för importrätt icke skulle erfordras annat än en vanlig anmälan till handelsregistret om att vederbörande ämnade bedriva handel med tobaksvaror. Under sådana omständigheter, och då en anmälan till handelsregistret endast drager ett par kronors kostnad, ligger den farhågan nära till bands, att enskilda personer, som vilja för sitt eget eller sina vänners behov förskaffa sig utländska tobaksvaror, på nu antytt sätt förskaffa sig möjlighet härtill och därefter vid varornas införsel begära åsättande av ett priskurantpris så lågt, att varorna praktiskt taget bliva fria från beskattning samtidigt som Tobaksmonopolet så gott som fullständigt går miste om det licensavgiftsbelopp, som bort tillkomma Tobaksmonopolet. Även för den verkliga handlande-kåren framstår en dylik utsträckning till enskilda personer av den handlandena förbehållna importrätten såsom en kännbar olägenhet.

Möjlighet att råda bot för här berörda missförhållanden förutsätter en författningsförändring och har Tobaksmonopolets styrelse ansett sig i sådant hänseende böra föreslå

dels att stadgandet i 22 § 1 mom. av monopolförordningen förtydligas därhän, att någon tvekan icke kan råda om att importrätt tillkommer endast den, som bevisligen inom riket yrkesmässigt driver handel med tobaksvaror,

dels ock att rättighet måtte inrymmas för Tobaksmonopolet att vid bestämmandet av licensavgiften för importerad tobaksvara pröva, huruvida det av importören begärda priskurantpriset med hänsyn till inom landet i allmänhet gängse priser å tobaksvaror kan anses giva ett någorlunda riktigt uttryck för det värde, som tobaksvaran vid försäljning i detaljhandeln skäligen kan anses äga. Därest vid denna prövning det av importören uppgivna priskurantpriset finnes uppenbart för lågt, synes till utgångspunkt vid licensavgiftens bestämmande böra tagas, i stället för priskurantpriset, varans sålunda uppskattade värde. Någon betänklighet mot att åt Tobaksmonopolet inrymma en dylik befogenhet torde så mycket mindre behöva förekomma, som enligt 4 stycket av 22 § 2 mom. importör, som anser, att, licensavgiften beräknats för hög, äger att hos Kungl. Maj:t begära fastställande av avgift.

För att för Tobaksmonopolet underlätta prövningen av varans värde, synes likaledes böra stadgas, att importör skall vara skyldig att på anfordran för Tobaksmonopolet förete sin inköpsfaktura.

Ett stadgande av här föreslagna innehåll torde lämpligen kunna inskjutas i 22 § av monopolförordningen såsom ett tredje moment före det stycke, som meddelar föreskrift om, att licensavgiftens belopp uträknas av monopolets utöware m. m. Sistnämnda stycke skulle inflyta såsom ett självständigt mom. 4, och nuvarande mom. 3 i stället erhålla beteckningen mom. 5.

Därest det förslag, för vilket nyss redogjorts, vinner beaktande, erfordras jämväl vissa jämkningar i ordalydelsen av 18 § samt 22 § 2 mom. av monopol-förordningen. Förslag till de erforderliga författningsändringarna närslutes i särskild handling, betecknad såsom *Bil. B.*»

Innehållet i de vid den nu citerade skrivelserna fogade bilagor, A och B, innefattande förslag till ändringar i vissa paragrafer av tobaksmonopolförordningen, må här återgivnas:

»18 §.

I varje tobaksvaras priskurantpris skall skatt ingå med ett belopp, som motsvarar nedanstående procent av priskurantpriset *eller i fall, som avses i 22 § 3 mom., av varans värde*, nämligen:

för cigarrer och cigarrcigarretter 15 procent etc.

20 §.

1 mom. Tobaksvara — — — kontrollstämpel.

Ur — — — cigarrett.

Därest å restaurant, hotell eller liknande lokal försäljning av tobaksvara till gäst förmedlas genom servitör eller annan å lokalen anställd person, samt försäljningen avser mindre kvantitet än hel förpackning, må försäljningen ske endast så, att varan av gästen själv eller i dennes åsyn upptages ur originalförpackningen.

22 §.

1 mom. Den, som bevisligen inom riket yrkesmässigt driver handel med tobaksvaror, må, utan hinder av vad i 2 § stadgas, till riket införa dylika varor.

2 mom. För tobaksvara, importerad till tullinlandet enligt denna paragraf, skall, vare sig varan direkt förtullas eller uttages från tullager, jämte den å varan enligt tulltaxan belöpande tull, erläggas en licensavgift, som utgöres av den å varan enligt 18 § belöpande skatt ävensom av ett belopp, motsvarande vad mono-
polets utöware för täckande av sina omkostnader samt vinst pålägger tobaksvara med samma priskurantpris *eller, i fall, som avses i 3 mom., med samma värde.*

Till omkostnader — — — tull.

Priskurantpriset — — — priskurantpriset.

3 mom. Där det av importören uppgivna priskurantpriset befinnes uppenbart för lågt i förhållande till varans värde, skall till utgångspunkt för licensavgiftens bestämmande tagas i stället för priskurantpriset det värde, som varan med hänsyn till inom landet gängse priser å tobaksvaror, enligt av mono-
polets utöware verkställd uppskattning, skäligen kan anses äga i detaljhandel.

Importör är skyldig att, där så för licensavgiftens bestämmande anses nödigt, för mono-
polets utöware på anfordran förete sin inköpsfaktura.

4 mom. Licensavgiftens belopp — — — avgift.

5 mom. Tobaksvara — — — vara.»

Den 28 februari 1920 har kommerskollegium över berörda skrivelse och förslag avgivit infordrat utlåtande. Vad beträffade det föreslagna tillägget till 20 § 1 mom. i monopolförordningen, syntes det kollegium, som om ändring i gällande förordning vore erforderlig, och hade kollegium intet att erinra mot syftet med framställningen i denna del. Vad anginge de föreslagna ändringarna i monopolförordningens 18 och 22 §§, förutsatte kollegium, att med ändringen i 22 § 1 mom. avsetts, att endast den skulle få importera tobaksvaror, som verkligen handlade med sådana varor, eller ock genom hyrande av lokal, inköp av lager eller dylik åtgärd visade att han verkligen ämnade driva sådan handel, och att alltså allenast bevis om inregistrerad firma med dylikt syfte icke vore till fyllest. Då emellertid denna mening icke syntes hava blivit tillräckligt tydligt uttryckt genom ändringen, hemställde kollegium, som biträdde syftet med denna, om ett förtydligande i sådant hänseende.

Kommers-
kollegium.

Mot innehållet i det föreslagna nya 3 mom. i 22 § till förekommande av ett för lågt priskurantpris hade kollegium intet att erinra.

I ett den 9 juli 1920 avgivet utlåtande har sedermera statskontoret i fråga om den av styrelsen för Aktiebolaget Tobaksmonopolet föreslagna ändringen i monopolförordningens 20 § 1 mom. uttalat, att, enligt statskontorets mening, möjligheten till kontroll från allmänhetens sida, i den mån allmänheten ville utöva sådan, syntes lika väl tillgodosedd genom nu gällande bestämmelse, eftersom i det av bolaget nämnda fall gästen, om han så önskade, kunde fordra, att varan skulle upptagas ur originalförpackningen av honom själv eller i hans åsyn, och å andra sidan, om han själv upptog varan ur en *bruten* förpackning, han icke i större mån, än om han finge varan sig tillställd i glas, porslinsbehållare eller dylikt kärl, syntes kunna kontrollera, att varan hade det priskurantpris, som å förpackningen angäves. Statskontoret funne sig dessutom böra särskilt betona, att statens rätt att jämlikt 18 § i monopolförordningen erhålla skatt med vissa procent av varans priskurantpris icke åsidosattes genom det av monopolbolaget påtalade förfaringssättet. Vid sådant förhållande saknade statskontoret anledning att tillstyrka framställningen om ändring av 20 § i monopolförordningen.

Statskontoret.

Mot de föreslagna ändringarna av 18 § och 22 § 2 och följande moment hade statskontoret intet att erinra.

Däremot ansåge sig statskontoret ej kunna tillstyrka förslaget till ändring av 22 § 1 mom. Detta förslag, avseende dels garanti mot förlust för statsverket genom för lågt priskurantpris, dels skydd för den yrkesmässiga handeln med tobaksvaror, vore enligt statskontorets för-
Bihang till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 51 häft. (Nr 61.)

menande i förstnämnda hänseende otillräckligt och tillika onödigt, om de föreslagna ändringarna i övriga delar av 22 § antoges. Sistberörda syfte åter kunde, enligt statskontorets förmenande, icke i och för sig betraktas såsom något statsintresse.

*Skrivelse från
Sveriges
tobakshand-
lares riks-
förbund.*

Jag vill här omnämna en den 14 februari 1920 till finansdepartementet inkommen skrivelse från Sveriges tobakshandlares riksförbund med hemställan om åtgärder i enahanda syfte, som det styrelsen för Aktiebolaget Tobaksmonopolet genom den föreslagna ändringen i 22 § 1 mom. monopolförordningen ville vinna. Kommerskollegium och statskontoret hava i häröver avgivna utlåtanden hänvisat till vad de i anledning av berörda styrelses förslag yttrat.

*Departements-
chefen.*

För min del finner jag framställningen från styrelsen för Aktiebolaget Tobaksmonopolet befogad och dess förslag sådana, att de — med vissa, huvudsakligast formella, ändringar — böra föreläggas riksdagen till antagande.

Vad först beträffar tobaksförsäljningen å restauranter m. fl. ställen, finner jag icke, att statskontoret på något övertygande sätt vederlagt, vad berörda styrelse till stöd för sitt förslag anfört och vars betydelse även av kommerskollegium vitsordats. Kontrollen i fråga om beskattningen är ju i förevarande fall så gott som uteslutande lagd i allmänhetens hand, och uppenbarligen är det ett statsintresse, att så mycket som möjligt åtgöres för vinnande av största effektivitet åt densamma. Gentemot statskontoret må även framhållas, att skatten till staten bör utgå i förhållande till det pris, för vilket varan faktiskt försäljes till allmänheten. Är utförsäljningspriset högre än priskurantpriset, bör tydligen detta senare kunna höjas och såmedelst även staten erhålla högre skatt. Att priskurantpriset och det verkliga utförsäljningspriset överensstämmer, är alltså ett statsintresse, som måste beaktas lika såväl som den köpande allmänhetens intresse att ej betala mer, än vad säljaren har rätt att fordra.

Statskontoret har även vänt sig emot den föreslagna begreppsbestämningen av »handlande med tobaksvaror». Härvidlag vill jag endast framhålla, att den föreslagna ändringen synes bättre än den nuvarande ordalydelsen beteckna vad lagstiftaren verkligen avsett, ävensom att den skärpta kontroll, man med övriga nu föreslagna bestämmelser avsett att vinna, dock icke kan helt ersätta ett avskaffande av möjligheten till sådan import, vid vilken missbruk isynnerhet kan tänkas förekomma.

Ett förtydligande av den art, kommerskollegium förordat, anser jag emellertid böra vidtagas i den föreslagna författningstexten.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst ett förslag till förordning om ändrad lydelse av 18 §, 20 § 1 mom. och 22 § i förordningen den 15 december 1914 angående statsmonopol å tobakstillverkningen i riket, hemställde departementschefen, att nämnda författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle till riksdagen avlätas proposition av den lydelse, bil. litt. . . . vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Martin Philipson.
